

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Πολιτική Έφεση Αρ.06/2022)
(i-Justice)

7 Ιουνίου, 2022

[ΛΙΑΤΣΟΣ, ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ/στες]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΕΚΖΗΤΟΥΜΕΝΩΝ
ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΝΟΜΟ,
Ν.133(Ι)/2004

FEDERICO RONDINA MAXIMILLIAN,

Εφεσείων,

ΚΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίβλητος.

Γ.Πολυχρόνης, για τον Εφεσείοντα

Ο.Σοφοκλέους (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α΄, για τον Εφεσίβλητο

ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου
θα δοθεί από την Ψαρά-Μιλτιάδου, Δ.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού με την απόφασή του ημερομηνίας 14.4.2022 διέταξε την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης («Ε.Ε.Σ.») το οποίο εκδόθηκε από τις αρμόδιες Γερμανικές Αρχές στις 26.7.2021 καθώς και την άμεση παράδοση του Εφεσείοντα-εκζητούμενου με σκοπό την ποινική δίωξή του για το αδίκημα της απάτης.

Ο Εφεσείων είναι Γερμανός υπήκοος και συνελήφθη στις 23.2.2022 βάσει του εν λόγω ΕΕΣ. Παρουσιάστηκε αρχικά στο Δικαστήριο κατά την ίδια ημερομηνία και ζήτησε περαιτέρω χρόνο για να τοποθετηθεί ως προς τη συγκατάθεσή του ή όχι στο αιτούμενο ένταλμα. Η υπόθεση ακολούθως, ορίσθηκε στις 4.3.2022. Κατά την εν λόγω ημερομηνία, ζήτησε και πάλι επιπρόσθετο χρόνο ούτως ώστε να ζητηθούν σχετικές πληροφορίες από το δικηγόρου του στη Γερμανία. Η υπόθεση, επαναορίστηκε στις 16.3.2022, ημερομηνία κατά την οποία ο Εφεσείων δήλωσε τελικά ότι δεν συγκατατίθεται στην παράδοσή του και ότι η ένστασή του εδραζόταν στο ότι το αδίκημα που του καταλογίζεται διαπράχθηκε εν μέρει στην Κυπριακή Δημοκρατία. Αφού ζητήθηκε εκ νέου περαιτέρω χρόνος για να δοθούν επιπρόσθετες πληροφορίες από τις Γερμανικές αρχές σε

ερωτήματα που τέθηκαν από την πλευρά του Εφεσείοντα, μέσω σχετικών επιστολών του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης («Υ.Δ.Δ.Τ.»), η ακροαματική διαδικασία ξεκίνησε στις 21.3.2022.

Αρχικά, δηλώθηκαν από τις δύο πλευρές κάποια παραδεκτά γεγονότα, ήτοι ότι:

- η σύλληψη του Εφεσείοντα έγινε στις 23.2.2022 στα γραφεία του ΤΑΕ Λεμεσού από συγκεκριμένο αστυφύλακα που κατονομάζεται, του επιστήθηκε η προσοχή στο νόμο και απάντησε “I reject confused recollection”,
- η σύλληψη έγινε νόμιμα καθώς και ότι του δόθηκαν αμέσως τα δικαιώματά του στην αγγλική γλώσσα, γλώσσα που ο ίδιος κατανοεί.

Σε μεταγενέστερο στάδιο της ακροαματικής διαδικασίας επίσης δηλώθηκαν τα ακόλουθα παραδεκτά γεγονότα:

- ότι το αδίκημα που αποδίδεται στον Εφεσείοντα έχει διαπραχθεί εν μέρει στην Κύπρο,
- ότι άλλα φυσικά και/ή νομικά πρόσωπα που συνδέονται με το αδίκημα βρίσκονται στην Κύπρο,

- ότι μέρος της μαρτυρίας βρίσκεται στην Κύπρο, συμπεριλαμβανομένων εγγράφων που αφορούν τις επιχειρηματικές δραστηριότητες της εταιρείας Rodeler Ltd, καταθέσεις χρημάτων των παραπονούμενων/πελατών και έγγραφα που αφορούν τη μεθόδευση του λογισμικού συναλλαγών που παρείχε η εν λόγω εταιρεία στους πελάτες της.

Κατά την ακρόαση, έδωσε μαρτυρία αρμόδιος Λειτουργός του Υ.Δ.Δ.Τ. (Μ.Κ.Α.1) εκ μέρους της Κεντρικής Αρχής. Για την πλευρά του Εφεσείοντα δεν προσφέρθηκε οποιαδήποτε μαρτυρία.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο επεσήμανε, αρχικά ότι περιορίζεται στην εξέταση των σχετικών προνοιών της **Απόφασης-Πλαίσιο του Συμβουλίου της 13ης Ιουνίου 2002 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών 2002/584/ΔΕΥ** («η απόφαση-πλαίσιο») και του περί **Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης και των Διαδικασιών Παράδοσης Εκζητουμένων Μεταξύ των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Νόμου του 2004 (133(I)/2004)**, («ο Νόμος»), χωρίς να προβαίνει σε εξέταση ζητημάτων που αφορούν την ουσία της ποινικής υφής της υπόθεσης. Ακολούθως, αφού ανέλυσε τη μαρτυρία του Μ.Κ.Α.1,

η οποία, ως επεσήμανε, αφορούσε ουσιαστικά την παρουσίαση των εγγράφων που είχαν σταλεί από τις Γερμανικές Αρχές και την επεξήγησή τους στο βαθμό που ο ίδιος γνώριζε, καθώς και τις διευκρινίσεις που δόθηκαν από τις Γερμανικές αρχές στα ερωτήματα που τέθηκαν από την πλευρά του Εφεσείοντα μέσω των ως άνω δύο επιστολών του Υ.Δ.Δ.Τ., αποδέχτηκε τη μαρτυρία του καθώς την έκρινε αντικειμενική και αμερόληπτη συνάδουσα με το περιεχόμενο του ΕΕΣ.

Στη συνέχεια, εξέθεσε, εκτενώς, το σχετικό νομοθετικό πλαίσιο και ανέλυσε τη σχετική νομολογία. Διέγνωσε πρωτίστως, ότι το εν λόγω ΕΕΣ περιέχει όλα τα προβλεπόμενα στοιχεία και συνάδει με τις πρόνοιες του **Άρθρου 4 του Νόμου**. Επεσήμανε επίσης, ότι το αδίκημα της απάτης περιλαμβάνεται στο **Άρθρο 12(2)(κ) του Νόμου** και ως εκ τούτου η εκτέλεση του ΕΕΣ επιτρέπεται χωρίς έλεγχο του διπτού αξιοποίνου. Παρόλα ταύτα παρατήρησε ότι τέτοια πράξη συνιστά έγκλημα και κατά τις πρόνοιες του **Άρθρου 300 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154** τιμωρούμενο με ποινή φυλάκισης μέχρι 5 χρόνια.

Ακολούθως, αφού σημείωσε ότι δεν εγέρθηκε από τον Εφεσείοντα οποιοσδήποτε λόγος που να συνηγορεί στην υποχρεωτική μη εκτέλεση του ΕΕΣ αλλά ούτε συνέτρεχε τέτοιος λόγος σύμφωνα με το **Άρθρο 13**

του Νόμου, κατέληξε ότι ο μόνος λόγος εξέτασης είναι αυτός της προαιρετικής μη εκτέλεσης του εντάλματος με βάση το **Άρθρο 14** του Νόμου, λόγω της εν μέρει τέλεσης του αδικήματος στην Κύπρο.

Σε αυτό το σημείο, το πρωτόδικο Δικαστήριο προέβη σε περιγραφή των περιστάσεων τέλεσης του αδικήματος ως αυτά εκθέτονται στο ΕΕΣ. Συνοπτικά, όπως καταγράφονται στα γεγονότα προκύπτει η εμπλοκή του Εφεσείοντα μαζί με άλλα πρόσωπα σε κοινό σχέδιο δράσης με πρόθεση να αποστερήσουν από του πελάτες της ως άνω εταιρείας Rodeler Ltd που έχει το εγγεγραμμένο γραφείο της στην Κύπρο, των χρημάτων που επένδυσαν υπό την κάλυψη μίας επενδυτικής δραστηριότητας. Το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε ότι τα όσα καταγράφονται και προκύπτουν από το περιεχόμενο του ΕΕΣ, δίδουν επαρκείς λεπτομέρειες ως προς τις περιστάσεις οι οποίες αφορούν την κατ' ισχυρισμό διάπραξη των αδικημάτων καθώς επίσης γίνεται αναφορά στα γεγονότα, το χρόνο και τόπο όπου αυτά έχουν γίνει, στο βαθμό που είναι αναγκαίο για σκοπούς της διαδικασίας. Εν τέλει απέρριψε την εισήγηση της δικηγόρου του Εφεσείοντα ότι το Δικαστήριο θα έπρεπε να ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια για την προαιρετική μη εκτέλεση του ΕΕΣ, με βάση το **Άρθρο 14(1)(στ)(i)** του Νόμου και διέταξε την εκτέλεση του ΕΕΣ και την άμεση παράδοση του Εφεσείοντα στις Γερμανικές Αρχές.

Ο Εφεσείων προσβάλλει την πρωτόδικη κρίση με τρεις λόγους έφεσης.

Σύμφωνα με τον πρώτο λόγο εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την υπεράσπιση δικαιοδοσίας που είχε εγείρει ο Εφεσείων, ως προνοείται στο ως άνω **Άρθρο 14(1)(στ)** του Νόμου και στο **Άρθρο 4(7) της απόφασης-πλαίσιο**.

Ως αναλύεται στην αιτιολογία και στα περιγράμματα της πλευράς του Εφεσείοντα από τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, ιδιαίτερα από τα παραδεκτά γεγονότα, διαφάνηκε ότι το Ε.Ε.Σ. είχε εκδοθεί για αξιόποινη πράξη, η οποία θεωρείται κατά το Κυπριακό Ποινικό Νόμο ότι τελέστηκε εξ ολοκλήρου ή εν μέρει στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας. Για το λόγο αυτό λανθασμένα απορρίφθηκε η ως άνω υπεράσπιση ως προνοείται στα πιο πάνω Άρθρα και κακώς δεν προβληματίστηκε το Δικαστήριο, για την εφαρμογή των προνοιών των **Άρθρων 20 της απόφασης-πλαισίου** και των **Άρθρων 10 και 26 του Νόμου**. Σύμφωνα πάντα με τον Εφεσείοντα, το πρωτόδικο Δικαστήριο άσκησε εσφαλμένα τη διακριτική του εξουσία επί της συγκεκριμένης υπεράσπισης, λαμβάνοντας υπόψη άσχετους παράγοντες ενώ παραγνώρισε και/ή δεν έλαβε υπόψη τα παραδεκτά γεγονότα της δίκης,

προβαίνοντας σε αυθαίρετα ευρήματα που δεν υποστηρίζονταν από μαρτυρία.

Ξεκινούμε από το τελευταίο αυτό ισχυρισμό για να αναφέρουμε ότι το Δικαστήριο αφενός δεν στηρίχθηκε σε γεγονότα εκτός μαρτυρικού υλικού, και αφετέρου δεν προέβη σε αυθαίρετα ευρήματα. Αντιθέτως, έλαβε υπόψη του τα παραδεκτά γεγονότα και τη δοθείσα μαρτυρία στο βαθμό και στα πλαίσια που ήταν επιτρεπτό σ' αυτό να το πράξει.

Για να προχωρήσουμε στην εξέταση του λόγου αυτού, θα πρέπει να τεθεί το νομοθετικό υπόβαθρο που το στηρίζει.

Δυνάμει του **Άρθρου 14**, το οποίο προβλέπει λόγους για προαιρετική μη εκτέλεση του ΕΕΣ, το Δικαστήριο ασκώντας τη διακριτική του εξουσία, δύναται να αρνηθεί την εκτέλεση του, όταν το αδίκημα που αποδίδεται στον εκζητούμενο συντελέστηκε εν μέρει στην Κύπρο (**Άρθ.14(1)(στ)(i)** του Νόμου).

Η εισήγηση για προαιρετική μη εκτέλεση του ΕΕΣ έγινε πρωτοδίκως στη βάση του παραδεκτού γεγονότος ότι το αδίκημα τελέστηκε εν μέρει στην Κύπρο και ότι μέρος της μαρτυρίας βρίσκεται στην Κύπρο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο με περισσή επιμέλεια ασχολήθηκε με την εισήγηση. Σημείωσε – ορθά – πως η ύπαρξη μαρτυρικού υλικού στη χώρα εκτέλεσης του Ε.Ε.Σ. δεν αποτελεί λόγο προαιρετικής μη εκτέλεσης. Εκείνο που αποτελεί τέτοιο λόγο είναι η εν μέρει τέλεση του αδικήματος στην Κύπρο.

Αφού έγινε εκτενής περιγραφή του σχεδίου και τρόπου δράσης του εκζητούμενου με άλλα πρόσωπα ενεργώντας, εκτός από τη συμμετοχή της κυπριακής εταιρείας, υπό τον μανδύα εταιρειών, σε διάφορες χώρες (κυρίως γερμανόφωνες) κατέληξε ως εξής:

«Όπως δε προκύπτει από τα όσα τέθηκαν ενώπιον μου, η αποδιδόμενη συμμετοχή του εκζητούμενου στο αδίκημα της απάτης, αποδίδεται εν μέρει και στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας ένεκα της ύπαρξης της ως άνω εταιρείας που έχει το εγγεγραμμένο γραφείο της στη Λεμεσό και υπό το πέπλο της οποίας ο εκζητούμενος μαζί με άλλα πρόσωπα ενεργούσαν όπως περιγράφεται πιο πάνω για προσωπικό τους όφελος. Σύμφωνα όμως με τα γεγονότα που περιγράφονται στο ΕΕΣ παράλληλα οι αξιόποινες πράξεις τελεστήκαν από τον εκζητούμενο από κοινού και σε συνεργασία με άλλα πρόσωπα κάτω από το πέπλο και δεύτερης εταιρείας που είχε την έδρα της στην Κολωνία, καθώς επίσης και με τη συμμετοχή και άλλων εταιρειών συνδεδεμένων με τους δύο εκ των κατηγορουμένων.

Επίσης σύμφωνα πάντα με τα γεγονότα του ΕΕΣ τα θύματα της απάτης προέρχονται από Γερμανόγλωσσες χώρες. Όπως δε προέκυψε κατά την αντεξέταση του Μ.Κ.Α.1 προηγήθηκε η έκδοση από τις Γερμανικές Αρχές και του ΕΕΣ με αρ. 1/22 ενώπιον του Ε.Δ. Λεμεσού με το οποίο ζητήθηκε η έκδοση και άλλου προσώπου που συνδέεται με τα γεγονότα του παρόντος ΕΕΣ. Όπως επίσης προέκυψε από την αντεξέταση του μάρτυρα, οι Γερμανικές Αρχές με σχετικά Ευρωπαϊκά Εντάλματα Έρευνας στα πλαίσια δικαστικής συνδρομής ζήτησαν την περισυλλογή μαρτυρίας που βρίσκεται στην Κύπρο. Πλην της εκτέλεσης των εν λόγω Ευρωπαϊκών Εντολών Έρευνας που έγινε κατόπιν σχετικών αιτημάτων των Γερμανικών αρχών, οι αρχές της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν φαίνεται να διερεύνησαν οτιδήποτε που να σχετίζεται με την υπόθεση. Από την άλλη οι Γερμανικές Αρχές, φαίνεται να συνδέουν τα γεγονότα τα οποία κατ' ισχυρισμό έλαβαν χώρα με τη συμμετοχή του εκζητούμενου κατόπιν συνέργειας και με άλλα πρόσωπα, που ενεργούσαν κάτω από το πέπλο εταιρείας με έδρα την Κύπρο αλλά και εταιρείας με έδρα την Κολωνία καθώς επίσης και με τη χρήση τηλεφωνικού κέντρου που λειτουργούσε στα γραφεία της εταιρείας αυτής στην Κολωνία.

Στην προκειμένη περίπτωση δεν έχει δοθεί μαρτυρία αλλά ούτε και τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου οποιοδήποτε αποδεικτικό έγγραφο ή στοιχείο που να παραπέμπει σε ποινική διαδικασία ή διερεύνηση ή ποινική δίωξη του εκζητούμενου στην Κύπρο. Αυτό το οποίο ο κ. Χίντικος αποδέχθηκε είναι ότι εκτελέστηκαν Ευρωπαϊκά Εντάλματα Έρευνας μετά από τα σχετικά αιτήματα των Γερμανικών Αρχών όπου και αναμένεται σύντομα να αποσταλούν τα αποτελέσματα. Θα πρέπει επίσης να λεχθεί ότι αδικήματα απάτης του συγκεκριμένου είδους, που όπως προκύπτει από τα γεγονότα που περιγράφονται στο ΕΕΣ, έχουν να κάνουν με επενδύσεις χρημάτων που γίνονται με τη χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας μέσω του διαδικτύου, αλλά και τη χρήση τηλεφωνικού κέντρου που σαφώς παραπέμπει σε τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και μάλιστα με θύματα από Γερμανόφωνες χώρες δεν μπορούν να έχουν μόνο ένα συγκριμένο τόπο τέλεσης. Αντίθετα στη βάση των γεγονότων που περιγράφονται στο ΕΕΣ, θεωρώ ότι ένεκα της φύσης τους, πρόκειται για αδικήματα για τη διάπραξη των οποίων μπορεί να έχουν δικαιοδοσία δύο ή και περισσότερες χώρες, χωρίς να υπάρχουν αντικρουόμενες δικαιοδοσίες. Επαναλαμβάνω ότι με βάση τα γεγονότα φαίνεται να αποδίδεται σε όλους τους εμπλεκόμενους, περιλαμβανόμενου και του εκζητούμενου, μία συνεχής και συντονισμένη δράση παράλληλα κάτω από το πέπλο τόσο εταιρείας με έδρα την Κύπρο, όσο και εταιρείας με έδρα την

Κολωνία, μέσα από τις οποίες ο εκζητούμενος μαζί και με άλλα πρόσωπα που κατονομάζονται στο ΕΕΣ επέκτειναν και ή συνέχιζαν τις παράνομες δραστηριότητες τους με σκοπό να αποκομίσουν προσωπικό όφελος. Είναι επίσης καθοριστικό και το ότι με βάση τις διευκρινίσεις που έδωσαν οι Γερμανικές Αρχές σύμφωνα με το Γερμανικό Δίκαιο, νομικό πρόσωπο, δηλαδή εταιρεία, δεν μπορεί να θεωρηθεί ποινικά υπεύθυνο για την διάπραξη αδικήματος. Με όλο συνεπώς το πλέγμα των γεγονότων που περιγράφονται πιο πάνω και ένεκα της φύσης των αδικημάτων το γεγονός και μόνο ότι η μία από τις εταιρείες μέσω των οποίων ενεργούσε ο εκζητούμενος μαζί και με άλλα πρόσωπα έχει το εγγεγραμμένο γραφείο της στην Κύπρο και ως συνέπεια τούτου μέρος της μαρτυρίας βρίσκεται στην Κύπρο, δεν κρίνεται στην συγκεκριμένη περίπτωση στοιχείο ικανοποιητικό ώστε να δικαιολογείται η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ της απόρριψης της έκδοσης του εκζητούμενου.»

Παρατηρείται, ως εκ του πιο πάνω αποσπάσματος, μια σαφής και πλήρως επεξηγηματική αλλά και πειστική αιτιολογία για τους λόγους που το δικαστήριο θεώρησε πως δεν δικαιολογείται η τέτοια άσκηση της εξουσίας του σύμφωνα με την εισήγηση του Εφεσείοντα.

Ισχύουν πλήρως αυτά που είχαμε αναφέρει σε παρόμοια εισήγηση στη

Dumitry v. Δημοκρατίας, Πολ. Έφ.300/21, 8.12.2021:

«Η θέση ότι τα αδικήματα, εκτός της Ρουμανίας, διαπράχθηκαν και στην Κύπρο, δεν είναι γεγονός που μπορεί να δικαιολογήσει άρνηση εκτέλεσης του Εντάλματος (βλ. Joannides v. Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, Πολ.Εφ.226/2017, 5.10.2017). Άλλωστε λεπτομερή περιγραφή των γεγονότων της υπόθεσης ο εφεσείων θα έχει, όταν θα έχει πλήρη πρόσβαση στην όλη δικογραφία. Όπως αναφέρεται πρωτοδίκως οι αξιόποινες πράξεις τελέστηκαν από κοινού και σε συνεργασία εγκληματικών ομάδων που δρούσαν παράλληλα στην Κύπρο και στη Ρουμανία. Όπως καταγράφονται τα γεγονότα στο ΕΕΣ και στα συναφή έγγραφα, δεν μπορούν να οδηγήσουν στο

συμπέρασμα ότι ο τόπος τέλεσης των αδικημάτων εκ μέρους του Εφεσείοντα είναι αποκλειστικά η Δημοκρατία ή έστω αν οι πράξεις που συνιστούν τη δική του συμμετοχή στη διάπραξη τους φαίνεται να έλαβαν χώρα στην Κύπρο.»

Αυτά δε που αναφέρθηκαν από το Δικαστήριο για τη μη δίωξη του εκζητουμένου στην Κύπρο στο ευρύτερο πλαίσιο αιτιολογίας σε σχέση με τις θέσεις του Εφεσείοντα και σίγουρα δεν έχουν την ερμηνευτική σημασία που δίδει ο ευπαίδευτος συνήγορος του Εφεσείοντα στο περίγραμμά του.

Η πρωτόδικη επ'αυτού κρίση ήταν απολύτως ορθή και συνεπώς ο πρώτος λόγος έφεσης απορρίπτεται.

Στο δεύτερο λόγο, ο Εφεσείων αναφέρει ότι *«το Δικαστήριο εσφαλμένα και/ή αντίθετα στις πρόνοιες της Απόφασης και του Νόμου, αποφάσισε την παράδοση του Εφεσείοντα ή/και την εκτέλεση του ΕΕΣ»*. Η δε αιτιολογία του λόγου αποτελεί απλή επανάληψη του περιεχομένου του ώστε στην πραγματικότητα να μην υφίσταται αιτιολογία. Η δε προσπάθεια που γίνεται στο περίγραμμά για διασύνδεση του **Άρθρου 14(1)(στ)** με άλλα επιμέρους εδάφια είναι ατελέσφορη και εκτός του εφετειακού πλαισίου.

Είναι φανερό πως ο δεύτερος λόγος - τόσο στο περιεχόμενο όσο και στην αιτιολογία του - είναι γενικός και δεν μπορεί να τύχει εξέτασης. Ισχύουν απολύτως αυτά που λέχθησαν στη **Σαμουρίδης v. Inzeyannis, Πολ. Έφ. 326/14, 18.3.2022**: «Ο δεύτερος λόγος έφεσης είναι εκ της φύσης του καταδικασμένος σε αποτυχία. Είναι γενικός και αόριστος στην καταγραφή του, ενώ δεν προσφέρεται καμιά αιτιολογία προς υποστήριξη του. Η αναφερθείσα ως αιτιολογία αυτού αποτελείται από δύο γραμμές χωρίς να εξειδικεύει οποιοδήποτε σφάλμα για ευρήματα στα οποία το πρωτόδικο Δικαστήριο προέβη πέραν των δικογραφημένων θεμάτων και επαναλαμβάνει ουσιαστικά το λόγο έφεσης. Αποκλίνοντας από τη δικονομική υποχρέωση για αιτιολόγηση των λόγων έφεσης, η απουσία της οποίας οδηγεί σε απόρριψη του, αν ληφθεί υπόψη πως και η επιχειρηματολογία γύρω από το λόγο τούτο, απλά τον επανέλαβε, χωρίς οποιαδήποτε διευκρίνιση ή επεξήγηση (**Μελικίδης v. Παπαγεωργίου κ.α. (2013) 1 ΑΑΔ 832**). Έχοντας υπόψη πως τα συστατικά στοιχεία των λόγων έφεσης συντίθενται, πρώτον, από τον προσδιορισμό του λάθους και δεύτερο τους λόγους που στοιχειοθετούν το σφάλμα και χωρίς το ένα ή το άλλο ο λόγος έφεσης είναι ατελής (**Μιχαηλίδου v. Δημοκρατίας (1998) 3 ΑΑΔ 112**), ο συγκεκριμένος λόγος απορρίπτεται».

Ομοίως, ο δεύτερος λόγος απορρίπτεται.

Με τον τρίτο λόγο ο Εφεσείωνν εισηγείται ασφαμένη εφαρμογή του **Άρθρου 15(2)** του Νόμου. Το Δικαστήριο, σύμφωνα με την εισήγηση, δεν άκουσε τις θέσεις του Εφεσείωνντα και της Αιτήτριας χώρας σε σχέση με την επιστροφή του στην Κύπρο για έκτιση της πιθανής ποινής του, αφού προέκυπτε καθαρά ότι ο τόπος διαμονής του ήταν η Κύπρος.

Το **Άρθρο 15(2)** του Νόμου έχει ως εξής:

«Αν το πρόσωπο, εναντίον του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προς το σκοπό της δίωξης, είναι ημεδαπός ή κατοικεί στην Κυπριακή Δημοκρατία, η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από την αρμόδια δικαστική αρχή μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι ο εκζητούμενος, μετά από ακρόαση του, θα διαμεταχθεί στην Κυπριακή Δημοκρατία, ώστε να εκτίσει σ' αυτό την στερητική της ελευθερίας ποινή ή το στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας που θα απαγγελθεί εναντίον του στο κράτος έκδοσης του εντάλματος.»

Το πρωτόδικο Δικαστήριο όφειλε, κατά τη θέση του Εφεσείωνντα, να ζητήσει γραπτή διαβεβαίωση από την Αιτήτρια χώρα και εφόσον τη λάμβανε, να αποφασίσει οριστικά για την εκτέλεση του ΕΕΣ.

Αυτό το σημείο – τόσο στην πραγματική όσο και στη νομική του διάσταση – δεν τέθηκε από τον Εφεσείωνντα, ώστε να τύχει ιδιαίτερης εξέτασης από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Συνεπώς, ο Εφεσείωνν δεν έχει δικαίωμα να το προβάλει τώρα (βλ. **Τερζής ν. Πετουφά (2011)1Α Α.Α.Δ.**

336 και *Λαμάρη ν. Minerva Finance and Investments (1998)1 Α.Α.Δ. 1067*).

Η έφεση συνολικά απορρίπτεται. Η πρωτόδικη απόφαση επικυρώνεται και διατάσσεται όπως ακολουθηθούν οι πρόνοιες του **Άρθρου 29(1) του Νόμου**, το αργότερο εντός 10 ημερών από σήμερα.

Ο Εφεσείων εν τω μεταξύ να παραμείνει υπό κράτηση. Ο αρμόδιος Πρωτοκολλητής να κοινοποιήσει την παρούσα απόφαση στις αρμόδιες Αρχές της Γερμανίας.

ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

